



GILLETTE BURGONYA — 1. PERDE

Burgonya — Fransa

1. Perde — İkinci Bir Hayatın Çiftlik Evi

Hikâyeler asla aynı değildir, çünkü buluştukları anlar asla aynı değildir. Yerler değişir. Mevsimler değişir. İnsanlar değişir. Yollarına kadınlar çıktığında ise öngörünün hiçbir değeri kalmaz.

Bu hikâyeyi bir süre önce anlatmıştım. Bugün onu daha yoğun bir biçimde, neredeyse kendimle bir sohbet gibi yeniden anlatmak istiyorum—hafızadan gelen bir çağrı, zamanın kapısını çalıp duran, bana yalnızca olmuş olanı değil, belki hâlâ olabilecek olanı da hatırlatan bir ses.

1. PERDE — İKİNCİ BİR HAYATIN ÇİFTLİK EVİ

Yirmi yıl önce, eski bir çiftlik evi satın almak niyetiyle Fransa'nın kalbindeki Burgonya'ya doğru yola çıkmıştım.

Şarabın, peynirin ve Fransızların miras gibi koruduğu o gösterişsiz zarafetin toprağıydı. İşi yürüten yerel emlakçıyı zaten tanıyordum. Mülkü ender bir fırsat diye sunmuştu; koşullar da merakımı uyandıracak kadar cazipti.

Hiçbir zaman kelepir avcısı olmadım. Kelepir insan icadıdır. Gerçek fırsatlar ise ilahi takdire aittir.

Bölge büyük ticaret yollarından uzaktı. Ziyaretçiler çoğunlukla ağustos ve eylüldeki bağbozumu döneminde ya da yeni şarapların kutlandığı yerel şenlikler için gelirdi. Yılın geri kalanında tepelere ve tarlalara sessizlik hükmederdi.

Çiftlik evi mükemmel durumdaydı. Biraz bakım, birkaç yapısal düzeltme ve zemin katta doğru dürüst bir çalışma odası gerekiyordu. Pek zahmetli bir şey değil.

Ne var ki emlakçının acelesi var gibiydi.

Fırtına yaklaşıyor, dedi; malikâneyi at sırtında çabucak gezmemizi önerdi.

On iki hektar.

Ufka kadar uzanan bağlar.

Kırmızı şaraplar.

Beyaz şaraplar.

Şampanya.

Batıda küçük bir göl.

Sıra sıra akasya ağaçları.

Üzüm satışı için yürürlükteki sözleşmeler.

Mülkü at sırtında dolaşırken sahiplerinin neden sattığını sordum.

Cevabı yalın ve yıkıcıydı.

“Karım kanser. Kalan yıllarını bu malikâneye bağlı geçirmesini istemiyorum. Hâlâ imkânımız varken ona dünyayı gezdirmek istiyorum.”

Hiçbir şey demedim.

Ahırlara döndüğümüzde sekiz muhteşem genç Arap atı gözüme çarptı.

Mülkün tamamının fiyatını sordum.

Çiftlik evi.

Arazi.

Bağlar.

Ahırlar.

Atlar.

Adam duraksadı.

Söylemeye neredeyse korkuyor gibiydi.

Sonra söyledi.

“Altı yüz elli bin euro.”

Birkaç saniye düşündüm.

Ertesi gün noterle buluştuk.

Tamamını peşin ödedim.

İpotek yok.

Banka yok.

Kredi yok.

Burgonya’da bir malikânenin sahibi oldum.

Bağcı.

Çiftçi.

Hatta köylü.

Ve kendi kendime gülümseyerek düşündüm: rezalet yazdığımı öne sürenlerin hepsi sonunda bana en uygun mesleği bulmuştu.

Ferdinando